

KNIŽNÁ
PREDLOHA
KULTOVÉHO
FILMU

DIABOL NOSÍ PRADU

*Práca, pre ktorú
sa zabíja*

IKAR

LAUREN WEISBERGER

DIABOL
NOSÍ
PRADU

LAUREN WEISBERGER

DIABOL
NOSÍ
PRADU

Preložila Jana Sliacka

IKAR

Lauren Weisberger
THE DEVIL WEARS PRADA

THE DEVIL WEARS PRADA © 2003 by Lauren Weisberger
Translation © 2026 by Jana Sliacka
Cover photo © 20th Century Fox
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0698-0

*Venované trom ľuďom, ktorí ako jediní na svete
skutočne veria, že táto kniha konkuruje Vojne a mieru:
mojej mame Cheryl, mame, po ktorej túžia milióny dievčat,
môjmu šarmantnému, vtipnému, brilantnému
a talentovanému otcovi Steveovi, ktorý trval na tom,
aby som mu napísala osobitné venovanie,
mojej fenomenálnej sestre Dane, ich obľúbenkyni
(teda dokým som nezačala písať).*

OPRÁVNENIA

„Material Girl“ od Petra Browna a Roberta Ransa © 1984, Candy Castle Music. Warner/Chappell, Londýn W6 8BS. Reprodukované so súhlasom International Music Ltd. Všetky práva vyhradené.

„WANNABE“. Text a hudba: Emma Buntonová, Geri Halliwell, Melanie Chisholmová, Victoria Beckhamová, Richard Stannard, Matthew Rowbottom, Melanie Gulzarová © 1995. Reprodukované so súhlasom EMI Music Publishing Ltd/Polygram Music Publishing Ltd, Londýn WC2H 0QY (50 %). © Copyright 1996 Universal Music Publishing Limited (50 %). Použité so súhlasom Music Sales Limited. Všetky práva vyhradené. Chránené medzinárodné autorské práva.

„I THINK WE'RE ALONE NOW“. Text a hudba: Ritchie Cordell. © 1967 (obnovené v roku 1995) EMI Longitude Music, USA. Reprodukované so súhlasom EMI Music Publishing Ltd, Londýn WC2H 0QY © Copyright 1967, 1987 Longitude Music Company, USA. EMI Music Publishing (WP) Limited, pre Spojené kráľovstvo a Írsku republiku. Použité so súhlasom Music Sales Limited. Všetky práva vyhradené. Chránené medzinárodné autorské práva.

„AMERICAN PIE“. Text a hudba: Don McLean © Copyright 1971 Mayday Music, USA. Universal/MCA Music Limited. Použité so súhlasom Music Sales Limited. Všetky práva vyhradené. Chránené medzinárodné autorské práva.

POĎAKOVANIE

Táto kniha by nevznikla bez mojich štyroch pomocníkov. Ďakujem:

Stacy Creamerovej – mojej editorke. Ak sa vám kniha nepáči, môžete ju z toho viniť... Vyškrtla z nej všetky naozaj vtipné časti.

Charlesovi Salzbergovi – spisovateľovi a učiteľovi. Veľmi ma podporoval v tom, aby som v tomto projekte pokračovala. Ak sa vám teda nepáči, môže za to aj on.

Deborah Schneiderovej – výnimočnej agentke, ktorá ma stále uisťuje, že zbožňuje aspoň pätnásť percent všetkého, čo robím, hovorím, a najmä píšem.

Richardovi Davidovi Storyovi – môjmu bývalému šefovi. Je pre mňa jednoduchšie mať preňho miesto vo svojom srdci, keď ho už nemusím stretávať pred deviatou ráno.

Takisto ďakujem mojim britským editorkám – Lynne Drewovej a Jennifer Parroverovej.

Samozrejme, veľká vďaka patrí všetkým, ktorí mi síce nijako nepomohli, ale prisľúbili, že si kúpia viacero výtlačkov mojej práce. Za zmienku stoja: Dave Baiada, Dan Barasch, Heather Bergidová, Lynn Bernsteinová, Dan Braun, Beth Buschman-Kellyová, Helen Costerová, Audrey Diamondová, Lydia Fakundinyová, Wendy Finermanová, Chris Fonzoneová, Kelly Gillespieová, Simone Girnerová, Cathy Gleasonová, Jon Goldstein, Eliza Harrisová, Peter Hedges, Julie Hootkinsová, Bernie Kelberg, Alli Kirschnerová, John Knecht, Anna Weberová Kneitelová, Jaime Lewisohn, Bill McCarthy, Dana McMakinová, Ricki Miller, Daryl Nierenbergová, Wittney Rachlinová, Drew Reed, Edgar Rosenberg, Brian Seitchik,

Jonathan Seitchik, Marni Senofonteová, Shalom Shoer, Josh Ufberg, Kyle White a Richard Willis.

A najmä ďakujem Leah Jacobsovej, Jonovi Rothovi, Joan a Abeovi Lichtensteinovcom a Weisbergersovcom: Shirley a Edovi, Judy, Davidovi a Pam, Mikeovi a Michele.

1

„Dávajte si pozor na podniky, vyžadujúce nové šaty.“

Henry David Thoreau, Walden, 1854

Semafor na križovatke Sedemnásť ulice a Broadwaya ešte ani nestihol prepnúť na zelenú, keď okolo mňa prefrčal celý zástup trúfalých žltých taxíkov. Sedela som v tesnej smrtonosnej pasci a snažila sa preklučkovať ulicami mesta. *Stlač spojku, pridaj plyn a prerad'* (z neutrálu do jednotky alebo z jednotky do dvojky?), *teraz pomaly uvoľni spojku*, opakovala som si v hlave mantru, ktorá ma však v poludňajšej premávke nijako neupokojovala, nieto mi pomáhala. Než sa malé auto vydalo vpred, dvakrát prudko podskočilo. V tej chvíli by ste sa mi nedorezali krvi. Bez varovania som sa rozbehla a začala naberať rýchlosť. Veľkú rýchlosť. Pozrela som sa na páku, aby som sa uistila, že jazdím na druhom prevodovom stupni, no zadná časť taxíka idúceho predomnou sa zväčšila tak prudko, že mi neostávalo nič iné, ako silno dupnúť na brzdu. Tak silno, že som si odlomila podpätok. Dočerta! Pre moju totálnu neschopnosť zvládania nátlaku som prišla o ďalší pár sedemstodolárových topánok. Bol to už môj tretí skrat v mesiaci. Keď auto zastalo, zaliala ma úľava. (Samozrejme, v tom zhone o záchranu života som zabudla na spojku.) Ak si odmyslíme rozzúrených vodičov, ktorí na mňa začali nadávať a trúbiť, mala som pokojných pár sekúnd na to, aby som si vyzula topánky značky Manolo Blahnik a odhodila ich na sedadlo spolujazdca. Nemala som si kde utrieť spotené dlane, a tak som nimi prešla po semišových nohaviciach od Gucci, ktoré mi boli

na stehnách a bokoch také tesné, že mi po zapnutí posledného gombíka začali brnieť celé nohy. Moje prsty zanechali na látke v oblasti znečitlivených lýtok mokré stopy. Pokus šoférovať kabriolet s manuálnou prevodovkou za osemdesiatštyritisíc dolárov cez centrum plné prekážok v čase obedňajšej špičky si takmer pýtal, aby som si zapálila cigaretu.

„Kopni do vrtule, slečinka!“ zakričal na mňa tmavý vodič v bielom tielku, z ktorého mu vytrčali husté chlpy. „Kde si myslíš, že si? V posratej autoškole? Prac sa mi z cesty!“

Hoci trochu roztrasene, no vodičovi som ukázala prostredník a potom som sa zamerala na to, čo bolo pre mňa nevyhnutné – dostať do seba čo najrýchlejšie nikotín. Ruky sa mi opäť kĺzali od potu a škatuľka so zápalkami mi spadla na zem. Keď sa oheň konečne dotkol konca cigarety, svetlo na semafore zasvietilo nazeleno. Cigaretu som si nechala medzi zubami a zahalená cigaretovým oparom som sa pokúsila zopakovať si povely k zložitému ovládaniu auta – *spojka, plyn, rýchlosť* (neutrál do jednotky alebo jednotka do dvojky?), *pusti spojku*. Kým som auto začala ovládať dostatočne plynulo, prešla som ďalšie tri bloky. Keď som už mohla vybrať cigaretu z úst, bolo príliš neskoro – nebezpečne dlhý ohorok mi spadol priamo na flak od potu na nohavičiach. Výborne. Skôr než som stihla spočítať škodu v hodnote tritisícsto dolárov, ktorú som spôsobila v priebehu troch minút, zazvonila mi moja Motorola. Akoby nestačilo, že život bol v tej danej chvíli dosť naprd, meno volajúceho potvrdilo moje najhoršie obavy. Bola to ona. Miranda Priestlyová. Moja šéfka.

„An-dree-a! An-dree-a! Počuješ ma, An-dree-a?“

Hneď ako som zodvihla, začala štebotať. Keďže som bola bosá a mala som plné ruky, venovať jej pozornosť nebolo vôbec jednoduché. Telefón som si pridržala zodvihnutím pleca a nedofajčenú cigaretu som vyhodila von oknom, kde len o kúsok minula kuriéra na bicykli, od ktorého som si vyslúžila niekoľko veľmi neoriginálnych urážok predtým, ako zdúchol.

„Áno, Miranda. Počujem vás.“

„An-dree-a, kde mám auto? Už si zaparkovala v garáži?“

Semafor predom mnou vyslyšal moje prosby a prepol na červenú. Vyzeralo to tak, že bude svietiť ešte dlho. Prudko som zabrzdila bez

toho, aby som niekoho alebo niečo zrazila, a tak som si od úľavy vydýchla. „Ešte šoférujem, Miranda. O pár minút som v garáži,“ oznámila som jej v domnienke, že sa pravdepodobne obáva, či je všetko v poriadku. Uistila som ju, že na ceste nie sú žiadne problémy a že auto i ja už čoskoro dorazíme v nedotknutom stave.

„To je jedno,“ zahundrala a prerušila ma uprostred vety. „Potrebujem, aby si vyzdvihla Madelaine a odviezla ju do bytu ešte predtým, ako sa vrátiš nazad do kancelárie.“ Píp. Hovor sa skončil. Niekoľko sekúnd som otupene hľadela do telefónu, kým mi došlo, že Miranda zložila zámerne, pretože mi poskytla všetky potrebné informácie. Madelaine. Kto to, dočerta, je? Kde sa práve nachádza? Vie vôbec, že ju mám vyzdvihnúť? Prečo sa vracia do Mirandinho bytu? A prečo, preboha, ju tam mám zaviezť práve ja, keď má Miranda vlastného šoféra, gazdinú aj pestúnku?

Vzhľadom na to, že v New Yorku je telefonovanie za volantom nezákonné a to posledné, čo som v tej chvíli potrebovala, bola potýčka s mestskou políciou, odbočila som do autobusového pruhu a zapla výstražné svetlá. *Nádych, výdych*, povzbudzovala som sa. Dokonca som nezabudla ani na zatiahnutie ručnej brzdy predtým, ako som zodvihla nohu z plynu. Odvtedy, čo som naposledy šoférovala auto s manuálnou prevodovkou, prešli už roky – vlastne päť rokov, odkedy mi môj bývalý frajer zo strednej školy ponúkol auto na pár neúspešných cvičných jász –, ale Miranda na to zrejme nebrala ohľad, keď si ma pred hodinou a pol zavolala do svojej kancelárie.

„An-dree-a, potrebujem vyzdvihnúť auto a odviezť ho do servisu. Ihneď sa o to postaraj. Dnes večer sa musím dostať do Hamptons. To je všetko.“ Ako prikovaná som stála pred jej obrovitánskym stolom, no ona ma už úplne ignorovala. Alebo som si to aspoň myslela. „To je všetko, An-dree-a. Tak šup, zariad' to,“ dodala bez toho, aby zodvihla zrak.

Isteže, Miranda, pomyslela som si pri odchode z kancelárie a snažila sa prísť na prvý krok úlohy, ktorá v sebe určite ukrývala milión háčikov. Najprv som musela zistiť, kde sa auto nachádza. Najpravdepodobnejším miestom bol autoservis, no tých by ste v piatich mestských obvodoch našli azda milión. Možno ho požičala nejakému priateľovi a ten momentálne stojí na nejakom drahom parkovacom

mieste s kompletným servisom kdesi na Park Avenue. Samozrejme, vždy tu bola ešte možnosť, že Miranda mala na mysli nové auto neznámej značky, ktoré si kúpila len nedávno a ešte nebolo prevezené na jej adresu z (neznámeho) autosalónu. Čakalo ma veľa povinností.

Najprv som skúsila zavolať Mirandinej opatrovateľke, no v telefóne sa ozvala iba odkazová schránka. Ďalšia na rade bola gazdiná, ktorá mi tentoraz veľmi pomohla. Povedala mi, že Miranda jazdí v staršom „kabriolette britskej zelenkastej farby“, parkuje s ním v garáži na jej ulici, ale vraj nemá ani tušenie, akú má značku ani kde sa momentálne nachádza. Potom som to skúsila u asistentky Mirandinho manžela, podľa ktorej vlastní pár čierny Lincoln Navigator a nejaké malé zelené Porsche. Áno! Konečne som mala nejakú stopu. Rýchlo som zatelefonovala do predajne Porsche na Jedenástej Avenue a zistila, že Mirandino auto práve nalakovali a do zelenej Carrery 4 nainštalovali pre pani Mirandu Priestlyovú audioprehrávač. *Jackpot!*

Dohodla som sa so šoférom, aby ma odviezol do predajne, kde som predložila dokument s Mirandiným falošným popisom, v ktorom som žiadala o vydanie auta. Nikomu nepripadalo podozrivé, že som s tou ženou nebola nijako príbuzná, že som napochodovala dovnútra ako cudzinec a vypýtala si Porsche niekoho iného. Hodili mi kľúče a len sa zasmiali nad mojou prosbou o vycúvanie z garáže. Nebola som si totiž istá, či budem schopná zaradiť spiatočku. Ubehla polhodina, kým som prešla desať blokov. Navyše, stále som nevedela, kde a ako sa otočiť, aby som sa dostala do centra, k parkovaciemu miestu v Mirandinom bloku, ktoré mi opísala jej gazdiná. Šanca, že sa dostanem na Sedemdesiatu šiestu a Piatu bez vážneho zranenia seba, cyklistu, chodca, auta alebo iného vozidla, bola nulová – a nový telefonát ma vôbec neupokojil.

Opäť som obvolala všetky svoje kontakty, no tentoraz mi našťastie na druhé zazvonenie zodvihla Mirandina opatrovateľka.

„Ahoj, Cara. To som ja.“

„Čau, čo sa deje? Si na ulici? Je tam dosť hlučno.“

„Hej, dá sa to tak povedať. Musela som vyzdvihnúť Mirandino Porsche. Akurát je škoda, že neviem jazdiť na manuálnej prevodovke. Teraz mi zavolala, aby som vyzdvihla nejakú Madelaine a odviezla ju domov. Nevieš, kto to je a kde by asi mohla byť?“

Cara sa začala smiať. Mala som pocit, že to trvá asi desať minút. Potom však povedala: „Madelaine je perzské mača. Bola u veterinára na sterilke. Mala som ju vyzdvihnúť, ale Miranda mi práve zavolala a požiadala ma, aby som vyzdvihla dvojčičky zo školy. Všetci pôjdu do Hamptons.“

„Žartuješ? To jej mám ísť akože po mačku v tom prekliatom Porsche? Bez toho, aby som nabúrала? *Ved' to je nemožné!*“

„Madelaine je na veterinárnej klinike East Side Animal Hospital na Päťdesiatej druhej medzi Prvou a Druhou Avenue. Prepáč, Andy, ale musím letieť po dievčatá. Ak budeš čokoľvek potrebovať, zavolaj, dobre?“

Manévrovanie po meste s tou zelenou beštou ma obralo o všetku kapacitu na sústredenie sa, preto som sa po príchode na Druhú Avenue takmer zrútila.

Horšie to už byť nemôže, pomyslela som si, keď sa mi asi centimeter od auta nalepil na zadný nárazník ďalší taxík. Aj ten najmenší škrabanec by pre mňa znamenal jasný padák – okrem práce som však mohla prísť aj o život. Keďže som za bieleho dňa nevedela nikde legálne či nelegálne zaparkovať, zavolala som na veterinárnu kliniku a požiadala pracovníčku, aby mi Madelaine priniesli na ulicu. O pár minút neskôr – akurát včas, aby som stihla vybaviť ďalší hovor od Mirandy, ktorá sa pýtala, prečo ešte nie som v kancelárii – sa na schodoch kliniky zjavila milá pani s prepravkou. Cez prútenú mriežku som zahliadla bielu srst'. Žena mi povedala, aby som šoférovala veľmi, veľmi opatrne, keďže mačiatko sa „necíti dobre“. *Jasné, pani. Už aj tak jazdím veľmi, veľmi opatrne, aby som si zachránila prácu a možno aj vlastný zadok. Ak z toho bude mať prospech aj mačka, je to len plus*, pomyslela som si.

S prepravkou na sedadle spolujazdca som si zapálila ďalšiu cigaretu a poobtierala si skrehnuté bosé nohy, aby som mohla šliapať po spojke a brzdovom pedáli. *Spojka, plyn, zarad' si rýchlosť, uvoľni spojku*, opakovala som si a snažila sa ignorovať skuvíňanie úbohého mačaťa pri každom zrýchlení. Mačka striedala plač so syčaním a s akýmsi neidentifikovateľným piskotom. Keď sme dorazili k Mirandinmu domu, bola už takmer hysterická. Snažila som sa ju upokojiť, ale zrejme vycítila moju neúprimnosť – okrem iného som ani

nemala voľné ruky, ktorými by som ju mohla pohladíť alebo ju po-
bozkať cez mriežku. Tak na toto mi poslúžili štyri roky študovania
diagramov a rozborov kníh, hier, poviedok a básní – na to, aby som
mohla utešovať rozmazanú mačku popri tom, ako som sa snažila
nezničiť príšerne drahý automobil. Sladký to život. Presne, ako som
si vysnívala.

Porsche sa mi podarilo zaparkovať v garáži a mačku odovzdať
vrátnikovi bez ďalších incidentov. Keď som sa potom posadila do
auta so šoférom, ktoré za mnou jazdilo po celom meste, stále sa mi
triasli ruky. Vodič mi venoval súcitný pohľad a utešil ma tým, že po-
vedal niečo o tom, aké ťažké je jazdenie s manuálnou prevodovkou.
Na rozhovor som však nemala náladu.

„Už som na ceste do kancelárie Elias-Clark,“ oznámila som do
telefónu a zhlboka si povzdychla, keď vodič obišiel blok a zamieril
na juh po Park Avenue. Keďže som tadeto chodievala denne – občas
aj dvakrát –, vedela som, že mám presne osem minút na vydýchnu-
tie a možno dokonca aj na vynájdenie spôsobu, akým zakryť škvrny
od popola a potu na semišových Gucci nohaviciach. Topánky – no,
ak mi ich neopravia obuvníci, ktorých *Runway* zamestnáva pre nú-
dzové situácie – boli stratený prípad. Jazda v skutočnosti trvala iba
šesť a pol minúty, a tak som nemala inú možnosť, než krívať ako
nevyvážená žirafa s jedným desaťcentimetrovým podpätkom. Po
rýchlej zastávke v Šatníku som našla úplne nové bordové topánky
značky Jimmy Choo siahajúce až po kolená. Dokonale ladili s kože-
nou sukňou, ktorú som si obliekla namiesto semišových nohavíc.
Tie som odhodila do kopy s názvom „čistenie luxusných kúskov“
(kde sa štandardná cena za čistenie začínala na sedemdesiatich pia-
tich dolároch za kus oblečenia). Zostávala mi už iba rýchla zastávka
v Maskérni, kde stačil redaktorke letný pohľad na môj spotený mej-
kap, aby vytiahla kufrík plný kozmetických produktov.

Nevyzerá to najhoršie, pomyslela som si, keď som sa pozrela do
jedného zo všadeprítomných zrkadiel. Takmer by ste nepovedali, že
iba pred chvíľou som bola na pokraji zúfalstva a zabila by som seba
i všetkých naokolo. Sebavedome som vošla do kancelárie, ktorá sa
nachádzala hneď pred tou Mirandinou, a v tichosti si užívala po-
sledných pár minút voľna predtým, než sa vráti z obeda.

„An-dree-a,“ zavolala na mňa zo svojej stroho zariadenej, zámerne chladnej kancelárie. „Kde mám auto a mačku?“

Vyskočila som zo stoličky a rozbehla sa tak rýchlo, ako to len bolo na plyšovom koberci na trinásťcentimetrových podpätkoch možné. Zastala som priamo pred jej stolom. „Auto som nechala v garáži a Madelaine u vrátnika, Miranda,“ oznámila som jej hrdo. Bola som pyšná na to, že som splnila obe úlohy bez čejkoľvek ujmy na zdraví.

„A to už prečo?“ zavrčala a prvýkrát od môjho príchodu zdvihla pohľad od výtlačku *Women's Wear Daily*. „Výslovne som ťa predsa požiadala, aby si mačku aj auto doviezla sem. Každú chvíľu majú prísť dievčatá. Musíme odísť.“

„Ach, nuž... Vlastne som si myslela, že ste chceli, aby som...“

„Stačí,“ zastavila ma. „Podrobnosti o tom, aká si nešikovná, ma nezaujímajú. Zájdi po auto aj mačiatko a dovez ich do kancelárie. Očakávam, že o štvrtňhodinu budeme môcť odísť. Rozumeli sme sa?“

Štvrtňhodina? To sa tá ženská už načisto zbláznila? Kým by som sa dostala z kancelárie do auta, prešla by minúta až dve, ďalších šesť až osem minút by som strávila cestou k Mirande domov, potom by som tri hodiny pátrala po mačke v jej osemnásťizbovom byte, vycúvala z parkovacieho miesta a poskakujúc dvadsiatimi blokmi by som sa silou vôle dostala nazad do kancelárie.

„Samozrejme, Miranda, štvrtňhodina,“ precedila som cez zuby.

V momente, keď som vyšla z kancelárie, som sa začala znova triasť a premýšľať nad tým, či mi môže srdce vypovedať službu už v dvadsiatich troch rokoch. A čo čert nechcel, cigareta mi namiesto na betón spadla priamo na nové topánky a začala tam tlieť dostatočne dlho na to, aby do kože vypálila malú, úhladnú dieru. *Paráda*, pochválila som sa. *Fakt super*. Moje dnešné škody na tovare dosiahli rovné štyri tisícky. Nový osobný rekord. Rozhodla som sa však, že je čas na trochu optimizmu. *Možno zomrie*, povedala som si v duchu. *Možno, iba možno zomrie na čosi vzácne a exotické a my všetci budeme oslobodení od tohto utrpenia*. Vychutnala som si posledný ťah z cigarety predtým, ako som ju nadobro zahasila, a povedala si, že musím byť racionálna. *Nechceš, aby zomrela*, dohovorila som si a vystrela sa na zadnom sedadle. *Ak zomrie, stratíš nádej na to, že ju raz zabiješ vlastnými rukami. To by bola veru škoda*.

Keď som sa vybrala na svoj prvý pohovor a nastúpila do neslávne známych výťahov v Elias-Clark, ktoré prepravujú všetko, čo je aktuálne v móde, bola som úplne nevedomá. Netušila som, že tí najvplyvnejší bulvárni klebetníci, prominentní ľudia a vedúci pracovníci v oblasti médií sú posadnutí bezchybne upravenými, štýlovými a kultivovanými pasažiermi týchto elegantných a tichých výťahov. Nikdy predtým som nevidela ženy s takými žiarivými blond vlasmi, nevedela som, že údržba týchto luxusných hrív ich vyjde na šesťtisíc dolárov ročne, a dokonca ani to, že ostatní odborníci dokážu rozoznať jediným pohľadom na vlasy, či je to práca. Títo ľudia mali dokonale vyformované telá – nie príliš svalnaté, lebo ani to „nie je sexy“ – a v luxusných roládoch a tesných kožených nohaviciach predvádzali svoju celoživotnú oddanosť posilňovni. Tašky a topánky, ktoré nosili, som nikdy predtým nevidela na skutočných ľuďoch. Kričali *Prada! Armani! Versace!* Od kamaráta môjho kamaráta z redakcie časopisu *Chic* som počula, že ich doplnky sa z času na čas stretli aj so svojimi tvorcami práve v týchto výťahoch. Išlo o dojímavé stretnutia, pri ktorých mohli Miuccia, Giorgio či Donatella osobne obdivovať lodičky z jarnej kolekcie roku dvetisíc dva alebo jarné luxusné kabelky cez plece. Tušila som, že ma čaká zmena – akurát som si nebola istá, či k lepšiemu.

Do tohto momentu som bola posledných dvadsaťtri rokov typickou americkou malomeštiackou. Celú moju existenciu by ste mohli považovať za dokonalé kliše. Vyrastala som v Avone v štáte Connecticut a svoje tínedžerské roky som strávila stredoškolskými

športovými aktivitami či na stretnutiach mládežníkov, a keď boli rodičia niekde odcestovaní, odviazala som sa na večierkoch v pekných rančoch na predmestí. Do školy sa tu nosili tepláky, v sobotu večer džínsy a na polooficiálne plesy tylové sukne pripomínajúce tortu. A výška? No, to bol v porovnaní so strednou školou úplne sofistikovaný svet! Brownova vysoká ponúkala nekonečné množstvo aktivít, kurzov a skupín pre každého umelca, outsidera či ítečkára. Nech už som chcela rozvíjať ktorýkoľvek intelektuálny alebo kreatívny potenciál – a to bez ohľadu na jeho popularitu či ezotericnosť –, mala som na to vždy priestor. Vysoká móda bola však asi jedinou výnimkou, ktorá potvrdzovala pravidlo. Štyri roky, ktoré som strávila v Providence vo flaušových mikinách a v turistických topánkach popri štúdiu francúzskeho impresionizmu a písaní príšerne zdĺhavých seminárnych prác z angličtiny, ma nijako nepripravili na moju prvú prácu po získaní diplomu.

Spočiatku som to oddaľovala tak, ako to len bolo možné. Tri mesiace po promóciách som naškrabala niečo málo na to, aby som mohla vyraziť na sólo dobrodružstvo a mesiac cestovať vlakom po Európe. Viac času som trávila na plážach ako v múzeách a len zriedkakedy som zavolala domov. Pravidelný kontakt som udržiavala iba s svojím priateľom Alexom, s ktorým som chodila už tri roky. Alex dobre vedel, že po piatich týždňoch som sa už začínala cítiť osamelo, a keďže jeho školenie *Učítelia Ameriky* sa práve skončilo a do septembra mal stále dosť času, rozhodol sa prekvapiť ma v Amsterdame. Dovtedy som precestovala väčšinu Európy. Navyše, on ju pobehal už minulý rok. Keď sme teda v jedno nie príliš triezve popoludnie sedeli v kaviarni, dostali sme nápad spojiť svoje financie a kúpiť si dve jednosmerné letenky do Bangkoku.

Spoločne sme precestovali veľkú časť juhovýchodnej Ázie, pričom sme denne neminuli viac ako desať dolárov. Neustále sme sa rozprávali o spoločnej budúcnosti. Alex bol nadšený z toho, ako začne učiť angličtinu na mestskej škole pre deti zo sociálne slabších rodín. Myšlienka formovať mladé mysle a mentorovať tých najchudobnejších a najprehliadanejších ho úplne fascinovala. Ja som, na druhej strane, nemala až také ambiciózne ciele. Chcela som si nájsť prácu v oblasti žurnalistiky. Hoci som vedela, že je veľmi

nepravdepodobné, aby ma prijali ihneď po škole do redakcie *The New Yorkeru*, bola som odhodlaná písať pre nich ešte pred piatou stretávkou absolventov. Bol to môj odveký sen, jediné miesto, kde som kedy chcela pracovať. Prvý novinový výtlačok som si kúpila, keď som počula rodičov rozprávať sa o akomsi článku, ktorý práve prečítali. Spomínam si, ako mama povedala: „Je tak dobre napísaný... Takéto články už dnes nenájdeš.“ A otec jej dal za pravdu: „Jednoznačne, v súčasnosti je to jediné rozumné čítanie.“ Milovala som to. Milovala som vtipné recenzie, karikatúry a pocit členstva v špeciálnom čitateľskom klube. Za posledných sedem rokov mi neuniklo jediné číslo a každú sekciu, editora i autora som poznala naspamäť.

S Alexom sme sa rozprávali o tom, ako obaja vstupujeme do novej etapy svojich životov a aké máme šťastie, že to môžeme prežiť jeden vedľa druhého. Keďže sme však tušili, že toto bude naše posledné pokojné obdobie pred vypuknutím bláznivca, nemali sme priveľký dôvod ponáhľať sa domov. V Dillí sme si naivne predĺžili víza, aby sme mohli stráviť ešte niekoľko týždňov na exotickom indickom vidieku.

No a čo vám poviem? Nič neukončí romantiku rýchlejšie ako úplavica. Celý týždeň som strávila v špinavom indickom hosteli a prosila Alexa, aby ma na tom pekelnom mieste nenechal umrieť. O štyri dni neskôr sme pristáli v Newarku, kde ma moja ustarostená mama posadila na zadné sedadlo auta a celú cestu domov ma úzkostlivo opatrovala. V istom slova zmysle to bol sen židovskej matky – behala so mnou od jedného lekára k druhému, aby sa uistila, že jej malá dcérka už v tele nemá žiadneho prekliateho parazita. Kým som sa opäť začala cítiť ako človek, prešli štyri týždne, a kým som si uvedomila, aké je to doma neznesiteľné, ubehli ďalšie dva. Mama aj otec boli skvelí, no rýchlo sa mi zunovalo, že pri opustení domu sa ma vypytovali, kam idem, a keď som sa vrátila, chceli vedieť, kde som bola. Zavolała som preto Lily a opýtala sa jej, či by som mohla prespať na gauči v jej malej harlemskej garsónke. Bola taká milá, že súhlasila.

V tej malej harlemskej garsónke som sa prebudila mokrá ako myš. Zvonilo mi v hlave, prevracal sa mi žalúdok a každý nerv v mojom tele sa chvel veľmi neatraktívnym spôsobom. *Ach, je späť!*

zhrozila som sa. Do tela sa mi vrátili parazity a teraz som odsúdená na večnú agóniu! Čo ak je to ešte horšie? Možno som sa nakazila nejakou vzácnou formou oneskorenej horúčky dengue či maláriou. Alebo dokonca ebolou! Ležala som na gauči a v tichosti sa vyrovnávala s blížiacou sa smrťou, keď som si spomenula na predchádzajúci večer. Zafajčený bar niekde v East Village, v ktorom hrala nejaká džezová fúzia. Ružový drink v pohári na martini. Ach, pri tej spomienke mi bolo nevoľno! Hlavne nech to už prestane! Priatelia, ktorí nás potom prišli pozdraviť do štúdia. Prípitok. Šup ho do seba! Ďalší prípitok. Ó, vďaka bohu, nebude to žiadna vzácna forma hemoragickej horúčky, ale obyčajná opica. Nikdy mi nenapadlo, že po schudnutí deviatich kíľ v dôsledku úplavice už nebudem vedieť znášať alkohol. Výška meter sedemdesiatosem a hmotnosť päťdesiatdva kíľ s preflámovanou nocou nešli veľmi dokopy (hoci spätne sa ukázalo, že pre zamestnanie v módnom časopise áno).

Odvážne som sa postavila z vŕzgajúceho gauča, na ktorom som posledný týždeň prespávala, a snažila sa nepovracať. Navyknúť si znovu na Ameriku, jej jedlo, spôsoby a skvelé sprchy nebolo pre mňa príliš namáhavé, no aj u kamarátky hostiteľky mi to pomaly začínalo liezť na nervy. Zistila som, že ak vymením zvyšné bahty a rupie za doláre, vyžijem samostatne už asi len týždeň, a ak by som chcela peniaze od rodičov, musela by som sa vrátiť do nekončiacieho sa kolotoča, v ktorom by som počúvala ich názory na všetko. Táto (diskutabilne) triezva myšlienka ma v oný osudný novembrový deň napokon vytiahla z postele a doviedla na miesto, kde som o hodinu neskôr absolvovala svoj prvý pracovný pohovor. Posledný týždeň som strávila na Lilinom gauči – ešte stále slabá a vyčerpaná –, až kým ma aspoň na pár hodín denne nevyhodila. Nevedela som, čo ďalej, a tak som si kúpila kartu na metro, vozila sa po meste a apaticky roznášala životopisy. Spolu s nie úplne úprimným motivačným listom, v ktorom som vysvetľovala, že by som sa rada stala asistentkou redakcie, a získala tak skúsenosť v časopise, som ich nechávala u vrátnikov veľkých vydavateľských domov. Na to, aby som sa zaujímala o to, či si ich niekto skutočne číta, nehovoriac o tom, či ma vôbec pozve na pohovor, som bola príliš malátna. Deň predtým však prekvapivo zazvonil Lilin telefón a, čuduj sa svete,

niekto z personálneho oddelenia spoločnosti Elias-Clark chcel, aby som prišla na „rozhovor“. Nebola som si istá, či ide o oficiálny pracovný pohovor, no prostý rozhovor znel v každom prípade oveľa praktickejšie.

Ibuprofén som zapila spolu s liekom proti žalúdočným ťažkostiam a nejakým zázrakom som na seba navliekla sako s nohaviciami, ktoré k sebe síce nepasovali a v žiadnom prípade netvorili oblek, no zato sa udržali na mojej vyziabnutej postave. Nevyzeralo to najlepšie, vlastne to skôr hraničilo s mimoriadnym nevkusom, ale povedala som si, že to musí stačiť. *Na základe oblečenia ma hádam nezamietnu*, pomyslela som si. Očividne som vtedy nebola úplne pri zmysloch.

Na pohovor som prišla presne na jedenástu doobeda. Nepanikárila som až do momentu, keď som na vrátnici uvidela zástup dlhonoých dievčat s postavami modelky Twiggy, ktoré čakali na povolenie vstupu. Stále o čomsi trkotali a ich hlas prerušoval iba zvuk podpätkov, ktorými kloпали po podlahe. *Klopačky*, pomyslela som si. *Perfektné! Nádych, výdych*, pripomenula som si. *Nebudeš zvracať. Nebudeš zvracať. Prišla si sa iba porozprávať o práci asistentky redakcie a potom sa vrátiš nazad na gauč. Nebudeš zvracať!* „Ach áno, veľmi rada by som pracovala pre Reaction. Určite, myslím, že by som sa hodi-la aj do The Buzz. Čože? Môžem si vybrať? Na rozhodnutie medzi vami a Maison Vous sa musím vyspať. Skvelé!“

O chvíľu neskôr som sa vybrala k výťahom s dosť nelichotivou nálepkou „host“ na obleku (pričom som neskôr zistila, že tie dôvtipnejšie návštevníčky si ju dali na kabelku alebo, ešte lepšie, ju úplne vyhodili, a iba tí najväčší smoliari ju mali stále na sebe). No a potom... Potom som nastúpila do výťahu a vybrala sa hore, hore, naproti priestoru a času, nekonečným sexepílom... Až k ľudským zdrojom.

Počas tej tichej, no rýchlej jazdy som si dovolila na chvíľu vy-dýchnuť. Silné podmanivé vône parfumov a kože premieňali výťahy z čisto funkčného miesta na takmer erotické. Preleteli sme poschodiami a niekoľkokrát po ceste zastali, aby sme vypustili krásky do kancelárií *Chicu*, *Mantry*, *The Buzzu* a *Coquettu*. Dvere výťahu sa otvárali a odhaľovali biele kancelárske priestory so štýlovým

nábytkom v čistých, jednoduchých líniách, ktorý ľudí vyzýval na to, aby sa posadili, a v prípade, že niekto niečo rozlial, začali v agónii kričať. Steny lemovali nápisy s názvami magazínov uvedené tučnými čiernymi písmenami – tituly chránilo hrubé plexisklo. Tieto názvy poznal každý priemerný Američan, no zrejme netušil, že sa združovali pod jednou veľmi vysokou mestskou strechou.

Hoci som nikdy nemala lukratívnejšiu prácu než predávanie mrazeného jogurtu, od svojich pracujúcich kamarátov som počula dosť príbehov o tom, aby som vedela, ako vyzerá korporácia. Toto malo od nej ďaleko. Chýbali tu tie prišerné fluorescenčné svetlá a koberce bez jedinej smietky. Na mieste nevzhľadných sekretárook sedeli elegantne upravené mladé dievčatá v oblekoch s výraznými lícnymi kosťami. Kancelárske potreby? Tie tu neexistovali. Organizéry, smetné koše či knihy neboli jednoducho k dispozícii. Sledovala som, ako šesť poschodí prakticky zmizlo vo víre bielej dokonalosti, než som zacítila jed a začula čísi hlas.

„To je taká krava! Už to s ňou nevydržím! *Kto* toto robí? Naozaj, *kto?*“ zasýčala dvadsiatnička v sukni s haďou potlačou a v krátkom zvršku, ktorý sa hodil skôr na večierok v Bungalowe 8 než na bežný pracovný deň.

„Ja viem, *viem*,“ chlácholila ju kamarátka a súcitne jej hladila štýlové mikádo. „Čo myslíš, že som musela znášať posledných šesť mesiacov? Je to strašná krava, navyše s otrasným vkusom.“

Našťastie sa dvere výťahu čoskoro otvorili na mojom poschodí. *Zaujímavé*, pomyslela som si. Ak porovnáte toto potenciálne pracovisko s bežným dňom v živote stredoškolačky, ktorá sa pohybuje iba v uzavretej skupinke kamarátov, bolo to hádam aj viac ako zaujímavé. Lepšie. Podnetnejšie? Možno ani nie. Milé, príjemné a starostlivé? Nie, nie celkom. Bolo to miesto, ktoré vás núti usmievať sa a robiť si svoju prácu čo najlepšie? Nie. Dobré? Nie! Ak ste však hľadali niečo rýchle, štíhle, sofistikované, neveriteľne až srdcervúco štýlové, potom bola spoločnosť Elias-Clark mekka.

Nádherne šperky a dokonalý mejkap recepčnej na oddelení ľudských zdrojov moje pocity neadekvátnosti nijako nezmiernili. Povedala mi, aby som sa posadila a „neváhala si prelistovať niektoré z ich výťažkov“. Namiesto toho som sa však zúfalo snažila

vybaviť si mená všetkých šéfredaktorov titulov spoločnosti – akoby ma z nich išli skúšať. Ha! Stephana Alexandra z časopisu *Reaction* som už, samozrejme, poznala a so zapamätaním si Tannera Michela z časopisu *The Buzz* som nemala problém. Napokon, boli to jediné zaujímavé časopisy, ktoré pod spoločnosťou Elias-Clark vychádzali. *Zvládnem to*, pomyslela som si.

Nízka, no štíhla žena sa mi predstavila ako Sharon. „Takže, drahá, chceš sa dostať do žurnalistických kruhov, čo?“ opýtala sa ma cestou do svojej studenej kancelárie, keď sme prechádzali popri rade vysokých žien pripomínajúcich modelky. „Vieš, preraziť hneď po vysokej nie je jednoduché. Konkurencia je veľká a pracovných miest málo. A tie miesta, ktoré sú k dispozícii... No, nie sú práve najlepšie platené, ak vieš, čo mám na mysli.“

Pozrela som sa na svoj lacný, nezladený oblek, nevhodne zvolené topánky a zamyslela som sa nad tým, prečo sa vôbec namáham. Už som bola hlboko ponorená do myšlienok o tom, ako sa vrátim nazad na rozkladací gauč u kamošky aj s dostatočnou zásobou syrových sušienok Cheez-It a cigariet, keď som začula, ako mi Sharon šepala do ucha: „Musím ti však povedať, že sa práve otvorila jedna úžasná príležitosť, ktorá tu nebude dlho.“

Hm. Nastražila som uši a chcela ju prinútiť, aby sa mi pozrela priamo do očí. Príležitosť? Nebude tu dlho? Mysleť mi začala pracovať na plné obrátky. Chcela mi Sharon pomôcť? Páčila som sa jej? Veď som ešte ani neotvorila ústa. Ako som sa jej mohla páčiť? A prečo som nadobúdala pocit, že znie ako predajca áut?

„Drahá, vieš mi povedať, ako sa volá šéfredaktorka časopisu *Runway*?“ spýtala sa a prvýkrát, odkedy som sa posadila, sa mi pozrela do očí.

Ticho. Dostala som totálne okno a nespomenula si na jedinú potrebnú vec. Nemohla som uveriť tomu, že ma *skúša*! Nikdy v živote som nečítala *Runway*, preto nemala právo vypytovať sa ma naň. *Runway* bol predsa každému ukradnutý. Preboha, veď to bol módny časopis a ja som si ani nebola istá, či vôbec obsahoval aj nejaké články, a nie iba na pohľad vyhladované modelky v blýskavých reklamách. Na chvíľu som sa zakoktala. V hlave mi začali víriť najrôznejšie mená redaktorov, ktoré som si ešte pred chvíľou pripomínala.

Teraz spolu tancovali v nesúrodých pároch. Bola som presvedčená, že to meno nájdem kdesi v zákutí mysle. Veď kto by ho nepoznal? Môjmu zmäknutému mozgu sa to však veľmi nedarilo.

„No, akosi si ho neviem vybaviť, ale viem, ako sa tá pani volá. Samozrejme, že áno. Veď šéfredaktorku poznajú všetci! Iba si práve neviem spomenúť na jej meno.“

Sharon sa na mňa zadívala veľkými hnedými očami. Zrejme pozorovala pot, ktorý mi stekal po čele. „Miranda Priestlyová,“ zašepkala s úctou i so strachom v hlase. „Volá sa Miranda Priestlyová.“

Nastalo ticho. Na minútu, ktorá mi pripadala ako večnosť, nepovedala ani jedna z nás jediné slovo. Sharon sa napokon rozhodla prehliadnúť môj zásadný prešľap. V tom čase som netušila, že márne hľadá pre Mirandu asistentku a snaží sa zabrániť tomu, aby jej vyvolávala vo dne i v noci s otázkami o potenciálnych kandidátkach. Bola zúfalá a potrebovala nájsť niekoho, jednoducho kohokoľvek, koho by Miranda neodmietla. A ak by som mala – hoci je to nepravdepodobné – aspoň malú šancu, že ma zamestnajú, a tým ju odbremením od povinnosti, potom bude potrebné venovať tomu pozornosť.

Sharon sa stroho usmiala a oznámila mi, že sa stretnem s dvoma Mirandinými asistentkami. *Dvoma?*

„Samozrejme,“ potvrdila trochu podráždene. „Miranda ich potrebuje dve. Jej súčasná hlavná asistentka Allison bola povýšená na redaktorku rubriky krásy a na jej pozíciu nastúpi junior asistentka Emily. Znamená to, že Emilino staré miesto je voľné. Andrea, viem, že si čerstvá absolventka a pravdepodobne ešte nie si úplne oboznámená s tým, ako to funguje vo svete žurnalistiky...“ Dramaticky sa odmlčala a hľadala správne slová. „Myslím, že by som ti mala... Že je moja *povinnosť* povedať ti, aká fantastická príležitosť sa ti práve naskytila. Miranda Priestlyová...“ Znova sa dramaticky odmlčala, akoby sa šéfke pomyselne klaňala. „Miranda Priestlyová je tá najvplyvnejšia žena v módnom priemysle a jednoznačne jedna z najvýznamnejších šéfredaktoriek na svete. Na svete! Príležitosť pracovať pre ňu, sledovať ju pri práci a stretávať sa so slávnymi spisovateľmi, návrhármi či modelmi, pomáhať jej dosahovať všetko, čo *denne* robí... No, asi nemusím hovoriť, že pre túto prácu by zabíjali milióny dievčat.“

„Ach, áno, znie to úžasne,“ povzdychla som si a na chvíľu sa zamyslela nad tým, prečo sa Sharon snaží presvedčiť ma o niečom, po čom túžia toľké ženy. Na premýšľanie som však nemala čas. Zodvihla telefón, čosi doň zaštestovala a o pár minút ma už viedla k výťahu, aby som sa porozprávala s Mirandinými asistentkami.

Myslela som si, že Sharon už začína znieť trochu ako robot, no potom som stretla Emily. Na sedemnástom poschodí som čakala na nepríjemne sterilnej recepcii redakcie časopisu *Runway*, keď spoza sklenených dverí vyšla po zhruba polhodine vysoká štíhla dievčina. Bola oblečená do koženej sukne po kolená s nízko zasadeným pásom a nepoddajné červené vlasy mala zviazané do nedbalého, no štýlového drdola. Jej pleť bola bledá a bezchybná, bez jedinej pehy či škvrny. Mala tie najdokonalejšie líčne kosti, aké som kedy videla. Neusmievala sa. Posadila sa vedľa mňa a uprela na mňa vážny, no nezainteresovaný pohľad. Trochu povrchný. A potom, bez vyzvania či predstavenia sa – aj keď som predpokladala, že ide o Emily –, začala opisovať ponúkanú pracovnú pozíciu.

Jej monotónny prejav mi o nej prezradil viac ako všetky jej slová – takýto pohovor už zrejme robila desiatky ráz, a keďže veľmi neverila, že som iná ako ostatné uchádzačky, nemienila na mňa plytvať svojim časom.

„Bezpochyby to bude náročné. Občas budeš musieť pracovať štrnásť hodín v kuse. Nie pravidelne, ale určite často,“ vysvetľovala bez toho, aby sa na mňa pozrela alebo si so mnou potykala. „Ďalej je dôležité, aby si pochopila, že sa nebudeš venovať redakčnej činnosti. Ako junior asistentka budeš zodpovedná výlučne za predvídanie jej potrieb a ich uspokojenie. Môže to byť čokoľvek, od objednávanie jej obľúbených papierenských potrieb až po sprevádzanie na nákupoch. Nech je to čokoľvek, vždy je to zábava. Deň čo deň, týždeň čo týždeň budeš môcť tráviť čas po boku tejto absolútne úžasnej ženy. Naozaj je úžasná!“ vydýchla si a prvýkrát od začiatku nášho rozhovoru ožila.

„Znie to skvele,“ povedala som úprimne. Moji kamaráti, ktorí nastúpili do práce hneď po skončení štúdia, už mali za sebou šesť mesiacov praxe a ani jeden z nich nepôsobil šťastne. Pracovali v bankách, reklamných agentúrach, vo vydavateľstvách – v podstate na tom nezáležalo – a všetci boli úplne vyštvavení. Sťažovali sa

na dlhý pracovný čas, kolegov i firemnú politiku, no zo všetkého najviac im prekážala nuda. V porovnaní so školou museli v zamestnaniach robiť bezduché a zbytočné úlohy vhodné akurát tak pre šimpanza. Rozprávali o dlhých, predlhých hodinách, ktoré trávili zapisovaním číselných údajov do databáz a telefonovaním s ľuďmi, ktorí sa s nimi ani nechceli rozprávať. O apatickom katalogizovaní informácií, ktoré sa nazbierali za celé roky na obrazovke počítača, či o mesiacoch strávených výskumom úplne irelevantných tém výmenou za ocenenie nadriadeného za ich produktivitu ani nehovorím. Každý z nich by dal ruku do ohňa za to, že odkedy spromovali, ešte väčšmi ohlúpili a že ich nádej na zlepšenie je mizivá. Možno nie som ten najväčší milovník módy, no radšej budem robiť niečo „zábavné“, ako kvasiť v nejakej nudnej práci.

„Áno, je to skvelé. Jednoducho fantázia. Naozaj!“ dušovala sa. „No, rada som ťa spoznala, Andy. Teraz si ťa prevezme Allison. Aj ona je skvelá.“

Hneď ako sa s vŕzganím koženej sukne vytratila za sklom, objavila sa v miestnosti ďalšia, už o čosi energetickejšia žena.

Očarujúca černoška sa mi predstavila ako Allison, Mirandina senior asistentka, ktorá bola práve povýšená na redaktorku. Prvé, čo mi na nej udrelo do očí, bola jej *príliš* chudá postava. Na jej ploché brucho a vytŕčajúce panvové kosti som sa však nevedela sústrediť, pretože som sa stále snažila pochopiť, ako je možné, že mohla vôbec prísť do práce s holým pupkom. Mala na sebe pritesné kožené nohavice čiernej farby a biele strapaté (alebo chlpaté?) tielko s hlbokým výstrihom, ktoré sa jej končilo asi päť centimetrov nad pupkom. Jej husté vlasy boli tmavé ako atrament a siahali jej až na chrbát. Nechty na rukách i na nohách mala nalakované oslnivou bielou farbou a sandále s otvorenou špičkou jej už aj tak stoosemdesiatcentimetrovej postave pridávali ďalších sedem a pol centimetra. Vyzerala neuveriteľne sexy. Bola polonahá, no zároveň elegantná, a aj vzhľadom na to, že bol november, na mňa pôsobila chladne. Doslova.

„Zdravím, som Allison, ale to už zrejme vieš,“ predstavila sa a odstránila si chlpek, ktorý jej dopadol zo zvršku na stehno. „Práve ma povýšili na pozíciu redaktorky. To je na práci pre Mirandu naozaj skvelé. Áno, síce sa u nás pracuje dlho do noci a nie je to

veru med lízať, je to skutočne čarovné a milióny dievčat by za túto možnosť dali všetko na svete. Miranda je navyše úžasná redaktorka, žena, *človek*. O svoje dievčatá sa naozaj stará. Ak pod ňou vydržíš čo i len jeden rok, ušetríš si dlhé roky úmorného škrabania sa po kariérnom rebríčku. Ak v tebe uvidí potenciál, pošle ťa priamo na vrchol a...“ Allison hovorila bez prestávky, bez mihnutia a bez toho, aby predstierala zaniehanie pre to, čo vraví. Hoci som si nemyslela, že je to nejaká hlupaňa, v očiach som jej videla taký ten zasnený pohľad, aký majú ľudia s vymytou hlavou alebo členovia sekty. Začínala som nadobúdať podozrenie, že keby som zaspala, začala sa špárať v nose alebo z miestnosti jednoducho odišla, ani by si to nevšimla.

Keď mi konečne povedala všetko, čo bolo potrebné, a odišla informovať ďalšiu uchádzačku, takmer som sa zrútila na jednu z tých nepohodlných pohoviek na recepcii. Všetko išlo tak rýchlo a vymykalo sa kontrole, no aj tak som z toho bola nadšená. No a čo, že som nepoznala Mirandu Priestlyovú? Všetci ostatní z nej boli očividne paf. Áno, je to módny časopis a nie niečo zaujímavejšie, ale radšej budem robiť pre *Runway* ako pre nejaký odborný časopis, no nie? Keď sa budem uchádzať o miesto v *The New Yorkeri*, *Runway* bude mať v mojom životopise určite väčší cveng ako napríklad *Popular Mechanics*. Okrem iného, som si istá, že pre túto prácu by milióny dievčat zabíjali.

Po polhodine takýchto úvah prišla na recepciu ďalšia vysoká a neveriteľne chudá žena. Predstavila sa mi, no jej meno som si nezapamätala, pretože som sa nevedela sústrediť na nič iné, iba na jej postavu. Mala na sebe obtiahnutú roztrhanú džínsovú sukňu, priehľadnú bielu blízku a strieborné sandále s remienkami. Bola dokonale opálená, s upravenými nechtami a opäť nadštandardne odhalená na to, že vonku bol už pomaly sneh. Až vo chvíli, keď mi naznačila, aby som ju nasledovala cez sklenené dvere a musela som vstať, som si uvedomila, aký nevhodný je môj oblek, aké rozstrapatené sú moje vlasy, ako málo doplnkov a šperkov mám na sebe a ako nedostatočne som sa venovala starostlivosti o svoj vzhľad. Spomienka na môj vtedajší outfit a na aktovku, ktorú som si so sebou niesla, ma prenasleduje dodnes. Ešte teraz cítim, ako mi horí tvár, keď si vybavujem, ako nepríjemne som sa cítila medzi tými najštylovejšími a najvymakanejšími ženami v New Yorku. Až neskôr, keď

som sa dostala na perifériu ich skupiny, som zistila, ako veľmi sa na mne zabávali medzi jednotlivými kolami pohovoru.

Po potrebnom prehliadnutí ma ďalšia pekná žena odprevadila k zodpovednej redaktorke časopisu *Runway* – k uletenej, no sympatickej Cheryl Kerstonovej. Aj ona so mnou viedla rozhovor, ktorý mi pripadal nekonečný. Tentoraz som ju však aj počúvala, pretože som mala pocit, že svoju prácu naozaj zbožňuje. Nadšene hovorila o „slovnej“ stránke časopisu, o úžasných textoch, ktoré číta, o redaktoroch, ktorých manažuje, a o editoroch, ktorých vedie.

„S módnou stránkou tohto časopisu nemám nič spoločné,“ vyhlásila hrdo, „takže tieto otázky si nechaj radšej pre niekoho iného.“

Keď som jej vysvetlila, že ma v skutočnosti zaujíma jej práca a že o módu sa nijako špeciálne nezaujímam ani v nej nemám skúsenosti, usmiala sa na mňa ešte o čosi viac. „V tom prípade, Andrea, možno hľadáme práve teba. Myslím, že je čas, aby si sa zoznámila s Mirandou. Smiem ti dať jednu radu? Pozeraj sa jej priamo do očí a predaj sa. Choď si tvrdo za svojím, to ocení.“

Cheryl ma ako na povel odprevadila do Mirandinej kancelárie. Trvalo nám to síce iba pol minúty, no cítila som, že všetky pohľady sú upreté na mňa. Zamestnanci spoza matného skla kancelárie šéfredaktorky a z otvoreného priestoru pracoviska asistentiek ma úpenlivo pozorovali. Kráska pri kopírke sa otočila, aby si ma prezrela, rovnako ako aj absolútne úchvatný muž – očividne homosexuál – hodnotil pohľadom môj outfit. Práve keď som sa chystala vojsť do dverí, ktoré ma mali dostať do kancelárie Mirandiných asistentiek, Emily mi schmatla aktovku a hodila ju pod svoj stôl. Chvíľu mi trvalo, kým som sa dovtípila, že to znamenalo čosi ako: *Vojdi tam s ňou a stratíš všetku dôveryhodnosť*. No a vtom som odrazu stála v jej kancelárii – vo veľkom, otvorenom priestore s obrovskými oknami a jasným svetlom. V ten deň som sa nezaujíkala o žiadne detaily miestnosti, pretože som z nej – z Mirandy Priestlyovej – nemohla odtrhnúť oči.

Keďže som nikdy predtým nevidela ani len jej fotografiu, prekvapilo ma, aká je štíhla. Vysoké ženy sa väčšinou hrbia, ale ona bola dokonale vzpriamená, s vystrčenou bradou a krkom natiahnutým tak, že to pôsobilo násilne. Vystrela ku mne svoju jemnú ruku s dlhými, elegantnými prstami pianistky. Aby sa mi pozrela do očí,

musela zodvihnúť bradu, no tak či onak ostala sedieť na mieste. Profesionálne odfarbené blond vlasy mala stiahnuté do elegantného, zámerne voľného drdola, ktorý pôsobil nedbalo, no zároveň mimoriadne upravené. Neusmievala sa, no nepôsobila ani odstrašujúco. Sediac za hrozivým čiernym stolom vyzerala skôr jemne a trochu krehko, a hoci ma nevyzvala, aby som sa posadila, cítila som sa dosť uvoľnene na to, aby som obsadila jednu z tých nepohodlných čiernych stoličiek na druhej strane stola. Všimla som si, ako ma pozoruje a akosi pobavene si mentálne zapisuje moje pokusy o eleganciu a slušnosť. Bola povýšenecká a trápna, ale rozhodla som sa, že nie nejako zvlášť zlomyseľná. Začala hovoriť ako prvá.

„Čo ťa privádza do *Runwaya*, An-dree-a?“ spýtala sa so snobským britským prízvukom bez toho, aby uskočila pohľadom.

„Mala som pohovor so Sharon a tá mi povedala, že hľadáte asistentku,“ začala som rozprávať trochu roztrasene. Keď prikývla, trochu mi tým narástlo sebavedomie. „Po stretnutí s Emily, Allison a Cheryl mám pocit, že úplne chápem, aký typ človeka hľadáte, a som presvedčená, že som na túto pozíciu ideálnou kandidátkou,“ dodala som a pamätala na Cherylina slová. Miranda vyzerala trochu pobavene, no nie zaskočene.

Práve v tom momente som po tej práci začala túžiť tak zúfalo ako ľudia, ktorí chcú dosiahnuť nedosiahnuteľné. Možno sa to nevyrovnalo prijatiu na právnickú fakultu či zverejneniu článku v univerzitnom časopise, ale pre moju myseľ hladnú po úspechu to bola skutočná výzva – a to preto, lebo som hochštapler, navyše nie veľmi dobrý. Hneď ako som vošla do redakcie *Runwaya*, vedela som, že tam nepatrím. Moje oblečenie i účes boli bezpochyby nevhodné, no zo všetkého najhorší bol môj postoj. O móde som nevedela vôbec nič a bolo mi to vlastne úplne *jedno*. A preto som to miesto chcela dostať. Navyše, pre túto prácu by milióny dievčat zabíjali.

Na otázky som jej odpovedala s trochu prekvapivým sebavedomím a úprimnosťou. Na strach som nemala priestor. Koniec koncov, Miranda vyzerala byť z opisu celkom príjemná a ja som, čuduj sa svete, nevedela o ničom, čo by mi to vyvrátilo. Trochu som sa zabrzдила, keď sa ma opýtala, či hovorím nejakými cudzími jazykmi. Oznamila som jej, že ovládam hebrejčinu, na čo sa na chvíľu

zamyslela, položila dlane na stôl a chladne precedila cez zuby: „Hebrejčinu? Dúfala som, že francúzštinu alebo niečo *užitečnejšie*.“ Takmer som sa jej za to chcela ospravedlniť, no zdržala som sa.

„Po francúzsky, bohužiaľ, neviem ani slovo, no som si istá, že to nebude problém.“

„V životopise uvádzaš, že si chodila na Brownovu univerzitu.“

„Áno, študovala som angličtinu so zameraním na tvorivé písanie. Vždy to bola moja vášeň.“ *Aké prvoplánové*, pokarhala som sa v duchu. *Naozaj si musela použiť slovo vášeň?*

„Znamená to teda, že máš záľubu v písaní, ale móda ťa príliš nezaujíma?“ opýtala sa a napila sa zo šumivého nápoja, ktorý potichu položila na stôl. Jediný pohľad na okraj pohára mi stačil na to, aby som sa utvrdila v tom, že Miranda je žena, ktorá vie piť bez toho, aby nechala na skle nechutné stopy od rúžu. Pery mala dozaista dokonale namaľované za každých okolností.

„Samozrejme, že nie. Milujem módu,“ zaklamala som nonšalantne. „Teším sa, že sa o nej dozviem viac. Písať jedného dňa o móde by bolo podľa mňa skvelé.“ Toto som vyťahla odkiaľ, preboha? Tento pohovor sa pre mňa začínal meniť na transcendentálny zážitok.

Celé to prebiehalo relatívne hladko, kým mi Miranda nepoložila poslednú otázku. „Aké časopisy čítaš?“

Nahla som sa k nej a vysypala zo seba: „Predplácam si *The New Yorker* a *Newsweek*, no pravidelne čítam aj *The Buzz*. Občas si pozriem aj články v *Time*, no ten mi príde dosť nudný a *U. S. News* je na mňa príliš konzervatívny. Samozrejme, mojou tajnou nerestou je *Chic*, no a keďže som sa len nedávno vrátila z ciest, čítam všetky cestovateľské časopisy a...“

„A čo *Runway*, An-dree-a?“ prerušila ma a oprela sa o stôl s vrazedným pohľadom.

Jej otázka prišla tak rýchlo a nečakane, že som bola v ten deň prvýkrát vyvedená z miery. Neklamala som, nechodila som okolo horúcej kaše ani som sa nepokúšala nijako obhajovať.

„Nie.“

Asi po desiatich sekundách strašidelného ticha privolala Miranda asistentku Emily, aby ma odprevadila z kancelárie. Bola som si istá, že tú prácu dostanem.